

BEST SELLER ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ ΤΗΣ *USA TODAY*

SHERRY THOMAS

Το ΜΥΣΤΙΚΟ
ΤΟΥ
ΚΛΕΙΔΩΜΕΝΟΥ
ΔΩΜΑΤΙΟΥ

ELXIS

Sherry Thomas

ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟ ΤΟΥ ΚΛΕΙΔΩΜΕΝΟΥ ΔΩΜΑΤΙΟΥ

Μετάφραση: Ουρανία Τουτουντζή

ΘΧΙΣ

ΤΙΤΛΟΣ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΥ: Murder on Cold Street (THE LADY SHERLOCK SERIES #5), Sherry Thomas

© Sherry Thomas, 2020 / Published by arrangement with Jenny Meyer Literary Agency, Inc.

© Για την ελληνική γλώσσα σε όλο τον κόσμο: Εκδόσεις Elxis, 2026

Οι Εκδόσεις Elxis αποτελούν σήμα των Εκδόσεων Διόπτρα

Εκδίδεται κατόπιν συμφωνίας με το Jenny Meyer Literary Agency, Inc.

ISBN: 978-618-219-129-3

Πρώτη ελληνική ψηφιακή έκδοση: Μάρτιος 2026

Μετάφραση: Ουρανία Τουτουτζή / Επιμέλεια κειμένου: Έβελυν Παπαμιχαήλ / Σχεδιασμός

εξωφύλλου: Γιώργος Παναρετάκης / Ψηφιακή σελιδοποίηση: Έρση Σωτηρίου

Απαγορεύεται η αναπαραγωγή ή ανατύπωση μέρους ή του συνόλου του βιβλίου, σε οποιαδήποτε μορφή, χωρίς την έγγραφη άδεια του εκδότη.

Απαγορεύεται η χρήση ή η αναπαραγωγή με οποιονδήποτε τρόπο μέρους ή όλου του βιβλίου για την εκπαίδευση τεχνολογιών ή συστημάτων τεχνητής νοημοσύνης. Τα δικαιώματα επί του παρόντος έργου διατηρούνται ρητά όσον αφορά την εξόρυξη κειμένων και δεδομένων (Άρθρο 4§3) Οδηγία (ΕΕ) 2019/790.

Εκδόσεις Elxis: Αγ. Παρασκευής 40, 121 32 Περιστέρι, Τηλ.: 210 380 52 28, Fax: 210 330 04 39

www.elxisbooks.gr • info@elxisbooks.gr

BIBΛΙΟΠΩΛΕΙΟ books & life: Σόλωνος 93-95, 106 78 Αθήνα, Τηλ.: 210 330 07 74

*Σε όλες τις γυναίκες που υπήρξαν
Π. Μ. Δ. – Πρωτοπόρες. Μοναδικές. Διαφορετικές.
Σας ευχαριστώ!*

Κεφάλαιο 1

Δεκέμβριος 1886

Ένα νορβηγικό έλατο καταλάμβανε μια γωνιά του σαλονιού της κυρίας Τζον Γουάτσον, αναδίδοντας αρώματα δρυμού και ρητίνης και με τα κλαδιά του στολισμένα με διακοσμητικά αερόστατα και χειροποίητα κέρατα αφθονίας. Στην κορυφή του δέντρου δέσποζε ένας ελαφρώς γερός άγγελος, ντυμένος στα καρό. Ο άγγελος, με εκστατική έκφραση – μάτια κλειστά, χείλη μισάνοιχτα και πρόσωπο στραμμένο προς τον ουρανό–, αγκάλιαζε μια μεγάλη και έκπληκτη χήνα.

Αυτή η φαρσοκωμωδία θα τραβούσε το βλέμμα οποιουδήποτε επισκέπτη, αν δίπλα στο έλατο δεν στεκόταν η δεσποινίς Σάρλοτ Χολμς, ντυμένη με ακόμη λιγότερη διακριτικότητα.

Η φανταχτερή τουαλέτα της ήταν άλικη στο πάνω μέρος και καφετιά στο κάτω μέρος, όπου άνοιγε για να αποκαλύψει από μέσα μια λευκή δαντελένια φούστα με επτά επίπεδα βολάν, καθένα από τα οποία ήταν διακοσμημένο με κεντητά κλαδιά από πράσινο έλατο και χρυσά κεριά. Επιπλέον, το καφετί μέρος του φορέματος είχε φτιαχτεί έτσι ώστε να μοιάζει με κουκουνάρι, μετατρέποντας το ένδυμα στο σύνολό του σε πιστή αναπαράσταση χριστουγεννιάτικου δέντρου.

Την πρώτη φορά που ο λόρδος Ίνγκραμ Άσπερτον είχε αντικρίσει τη Χολμς με αυτό το φόρεμα είχε συγχρόνως ακούσει τον κρότο που έκανε πέφτοντας στο δάπεδο το φλιτζάνι με το τσάι του ανθρώπου που καθόταν δίπλα του. Ο ίδιος είχε μείνει άναυδος που όχι απλώς γνώριζε αυτή τη

γυναίκα, αλλά και αλληλογραφούσε μαζί της – και είχε νιώσει βαθιά ανακούφιση που δεν τον είχε πλησιάσει, υποχρεώνοντάς τον να τη χαιρετήσει και να παραδεχτεί έτσι τη γνωριμία τους.

Την επόμενη φορά που είδε το συγκεκριμένο φόρεμα ήταν τέσσερα χρόνια –και μια ολόκληρη ζωή!– αργότερα. Μέχρι τότε είχε κάπως συνηθίσει το ενδυματολογικό της γούστο. Μια άλλη γυναίκα ένα τέτοιο εκκεντρικό κατασκεύασμα θα μπορούσε να την είχε καταπιεί ολόκληρη. Εκείνη όμως, με το παραπλανητικά γλυκό της πρόσωπο και την απόλυτη ψυχραιμία της, είχε με κάποιον τρόπο καταστείλει την εξέγερση του βελούδου και της δαντέλας, υποβιβάζοντας το ρούχο απλώς σε ένα ακόμη κομμάτι της φανταχτερής γκαρνταρόμπας της.

Στους μήνες που πέρασαν από τον δημόσιο διασυρμό της, εξαιτίας του οποίου αναγκάστηκε να το σκάσει από το σπίτι της και να ξεκινήσει μια νέα ζωή μόνη της, ο Ίνγκραμ είχε περισσότερες από μία φορές σκεφτεί το συγκεκριμένο φόρεμα, χωμένο κάπου στο σπίτι των γονιών της στην ύπαιθρο, μόνο και εγκαταλειμμένο να λαχταρά να ξαναφορεθεί.

Να βγει πάλι στο φως, σε όλη την παράλογη μεγαλοπρέπεια.

Και είχε επίσης αναλογιστεί, περισσότερες από μία φορές, την έκπληξη και τη χαρά που θα ένιωθε, αν ποτέ το ξανάβλεπε. Το πλατύ του χαμόγελο μόλις το αντίκριζε.

Όμως τώρα δεν χαμογελούσε.

Ούτε και η άλλη γυναίκα στο δωμάτιο χαμογελούσε. Υπό διαφορετικές συνθήκες, η κυρία Τρεντλς, σύζυγος του επιθεωρητή Ρόμπερτ Τρεντλς, που ήταν φίλος του λόρδου Ίνγκραμ και είχε υπάρξει περιστασιακά συνεργάτης της Χολμς, ίσως και να χαμογελούσε καλοπροαίρετα σε ένα τέτοιο ενδυματολογικό αλαλούμ. Αλλά ωχρή και τσακισμένη από την αγωνία, με τα χέρια της ακόμα να κρατούν σφιχτά τα χέρια της Χολμς, περιορίστηκε να πει: «Σας ικετεύω, δεσποινίς Χολμς, δεν ξέρω σε ποιον άλλον να απευθυνθώ».

Ο λόρδος Ίνγκραμ, καθώς ταξίδευε από την εξοχική κατοικία του αδελφού του προς τη δική του, είχε σταματήσει στο Λονδίνο για να δει τη Χολμς. Τους συνέδεε μια φιλία μακροχρόνια και περίπλοκη, της οποίας τα όρια γίνονταν όλο και πιο δυσδιάκριτα. Είχε πάει να τη βρει με σκοπό να της πει ότι ήταν έτοιμος να σβήσει μεμιάς όλα τα όρια ανάμεσά τους. Κι ενώ περίμενε στο σαλόνι του σπιτιού της κυρίας Γουάτσον να τον δεχτεί η Χολμς, προσπαθώντας να συγκρατήσει το άγχος και την ταραχή του για το τεράστιο βήμα που επρόκειτο να κάνει, είχε καταφτάσει ανάστατη η κυρία Τρεντλς, φέρνοντας την είδηση πως ο σύζυγός της είχε συλληφθεί ως ύποπτος για φόνο.

Ο λόρδος Ίνγκραμ προσπαθούσε ακόμα να χωνέψει τα λόγια της. Δυσκολευόταν να ξεπεράσει την αρχική και σχεδόν ακλόνητη πεποίθησή του ότι επρόκειτο απλώς για ένα λάθος.

Η φιλία του με τον επιθεωρητή Τρεντλς είχε ξεκινήσει από την κοινή τους αγάπη για την αρχαιολογία. Το περασμένο καλοκαίρι όμως είχε απογοητεύσει τον Τρεντλς, επειδή αρνήθηκε να διακόψει τη φιλία του με τη Χολμς, παρότι αυτή δεν ήταν πλέον μια αξιολύπητη και άμεμπτη γυναίκα. Ο ίδιος είχε στενοχωρηθεί από την ψυχρότητα του Τρεντλς.

Αλλά προς τα τέλη του φθινοπώρου τού δημιουργήθηκε η αίσθηση ότι ο επιθεωρητής προσπαθούσε να δει τα πράγματα από μια διαφορετική, λιγότερο απόλυτη οπτική γωνία και ότι η φιλία τους είχε αρχίσει να αποκαθίσταται.

Τις εβδομάδες που ακολούθησαν πέρασε τον περισσότερο χρόνο του στο εξωτερικό. Αλλά σε όλη τη διάρκεια εκείνης της απόδρασης ανυπομονούσε να επιστρέψει στο σπίτι του, να ξαναδεί τα παιδιά του και να φιλοξενήσει εκεί τον επιθεωρητή και την κυρία Τρεντλς κάποια στιγμή μετά τα Χριστούγεννα.

Όταν η κυρία Τρεντλς έκανε αναπάντεχα την εμφάνισή της στο σαλόνι της κυρίας Γουάτσον νωρίς το απόγευμα, ο λόρδος Ίνγκραμ είχε εκπλαγεί

και συγχρόνως είχε νιώσει κάπως αμήχανος βλέποντάς την – ένας άνθρωπος που ετοιμάζεται να κάνει μια εξομολόγηση εξαιρετικά ιδιωτικής φύσης είναι λογικό να μην επιθυμεί την παρουσία ενός τρίτου προσώπου. Όμως η αμηχανία του έδωσε την ίδια στιγμή τη θέση της στην ευχαρίστηση. Είχαν καιρό να συναντηθούν κι εκείνη του φερόταν πάντοτε με ζεστασιά και ενδιαφέρον. Δεν θα μπορούσε ούτε στο ελάχιστο να φανταστεί τον λόγο της απροειδοποίητης επίσκεψής της. Τώρα ο τρόμος που ένιωθε τον βάραινε τόσο πολύ, που ένιωθε να τον βυθίζει στην άβυσσο και συγχρόνως να ξεχειλίζει από μέσα του, παραλύοντας τις φωνητικές χορδές του.

Η Χολμς έσφιξε τα χέρια της επισκέπτριάς της. «Η κυρία Τρεντλς, υποθέτω. Πώς είστε; Ο επιθεωρητής Τρεντλς στάθηκε καλός φίλος και υπέρμαχος του αδελφού μου, του Σέρλοκ. Στη δύσκολη γι' αυτόν στιγμή να είστε βέβαιη πως η ευημερία και η ασφάλειά του θα είναι το πρωταρχικό μας μέλημα».

«Ω, σας ευχαριστώ, δεσποινίς Χολμς!» αναφώνησε η κυρία Τρεντλς.
«Σας ευχαριστώ!»

Χαμήλωσε το βλέμμα της. Μετά τα μάτια της άνοιξαν διάπλατα, σαν να είχε μόλις συνειδητοποιήσει ότι έσφιγγε τα χέρια κάποιας στην οποία δεν είχε καν συστηθεί, όπως απαιτούσαν οι καλοί τρόποι. Ξεροβήχοντας αμήχανα, άφησε τη Χολμς και έκανε ένα βήμα πίσω.

Η Χολμς, η οποία δεν ήταν δυνατόν να μην είχε αντιληφθεί το ατόπημα, κατόρθωσε παρ' όλα αυτά να προσποιηθεί με εξαιρετική πειστικότητα ότι δεν το είχε προσέξει. «Ήμουν έτοιμη να πάω να φροντίσω τον αδελφό μου. Λόρδε Ίνγκραμ, θα μπορούσατε να συνοδεύσετε την κυρία Τρεντλς στην οδό Άπερ Μπέικερ σε πέντε λεπτά;»

Ο επιθεωρητής Τρεντλς γνώριζε πολύ καλά ότι ο Σέρλοκ Χολμς ήταν το επαγγελματικό ψευδώνυμο της Σάρλοτ Χολμς. Προφανώς όμως δεν είχε ακόμη ενημερώσει τη σύζυγό του σχετικά με αυτό και η κυρία Τρεντλς

εξακολουθούσε να πιστεύει ότι ένας κατάκοιτος σοφός κατοικούσε στον αριθμό 18 της οδού Άπερ Μπέικερ και μετέδιδε τη σοφία του μέσω της δεσποινίδας Χολμς, της αδελφής και ερμηνεύτριας των χρησμών του.

Και όλα έδειχναν πως η Χολμς είχε αποφασίσει ότι δεν ήταν η κατάλληλη στιγμή για να την απαλλάξει από την πλάνη της.

Αφού έφυγε η Χολμς, η κυρία Τρεντλς στράφηκε προς τον λόρδο Ίνγκραμ. «Ο Ρόμπερτ έμεινε κατάπληκτος με αυτό που ο Σέρλοκ Χολμς και οι δικοί του άνθρωποι κατόρθωσαν να κάνουν για εσάς στο Στερν Χόλοου, αποκαθιστώντας το όνομά σας τόσο ξεκάθαρα. Μπορώ μόνο να ελπίζω ότι θα κάνουν το ίδιο και για τον Ρόμπερτ».

Μια λάμψη θλιμμένης ελπίδας φάνηκε στα μάτια της, αλλά ήταν τόσο αδύναμη που έμοιαζε περισσότερο με απόγνωση.

Εκείνος πήγε προς το μέρος της, έπιασε τα χέρια της και πίεσε τον εαυτό του να της μιλήσει, παρά τον κόμπο που του έκλεινε τον λαιμό. «Αγαπητή κυρία, ήρθατε στο σωστό μέρος.

Ο Χολμς δεν θα απογοητεύσει τους φίλους του. Μπορείτε να βασιστείτε σε αυτό».

Του χαμογέλασε αχνά. «Σας ευχαριστώ, λόρδε μου. Σας ευχαριστώ».

«Υπάρχει λοιπόν κάτι που μπορώ να κάνω εγώ για τον επιθεωρητή Τρεντλς; Εκείνος φρόντισε, όταν ήμουν υπό κράτηση, να μου φέρονται με όσο το δυνατόν περισσότερο σεβασμό. Μπορώ να κάνω το ίδιο γι' αυτόν τώρα;»

Κούνησε αρνητικά το κεφάλι της. «Έχει φίλους στο Σώμα. Είμαι βέβαιη ότι φρόντισαν για την άνεση και για τον σεβασμό στην αξιοπρέπειά του».

Δεν ακουγόταν πάντως και πολύ σίγουρη. Για ποιο απ' όλα άραγε; Για την τρέχουσα κατάσταση άνεσης και αξιοπρέπειας του συζύγου της ή για τη σταθερότητα των αισθημάτων των φίλων του; Ο λόρδος Ίνγκραμ επέλεξε να μην αμφισβητήσει κανένα από τα δύο. «Τότε λοιπόν υπάρχει κάτι άλλο που να μπορώ να κάνω για εσάς, κυρία Τρεντλς, ως φίλος του

επιθεωρητή και δικός σας;»

«Μου είναι πολύ δύσκολο να στέκομαι ακίνητη αυτές τις στιγμές. Θα σας πείραζε, λόρδε μου, αν κάναμε έναν περίπατο έξω όσο περιμένουμε;»

Η ημέρα ήταν ψυχρή και γκρίζα και φαινόταν ότι θα έβρεχε. Η κυρία Τρεντλς βάδιζε κατά μήκος του κιγκλιδώματος του πάρκου Ρίτζεντ, με το κεφάλι σκυμμένο και τα γαντοφορεμένα χέρια της να αγκαλιάζουν τα μπράτσα της. Τα ρούχα της ήταν μαύρα –πένθιμη ενδυμασία, αλλά όχι αυτή μιας χήρας– και ο Ίνγκραμ θυμήθηκε καθυστερημένα ότι ο αδελφός της είχε πεθάνει το καλοκαίρι, προς το τέλος της σεζόν.

Το πεζοδρόμιο ήταν γεμάτο μικροπωλητές, ανθρώπους που φορούσαν διαφημιστικές πινακίδες μπροστά και πίσω και παιδιά που ακολουθούσαν τις γκουβερνάντες τους. Την κατηύθυνε απαλά από τον αγκώνα για να μην πέσει πάνω σε μια γυναίκα που πουλούσε ψητά κάστανα. Στην πλησιέστερη πύλη του πάρκου, έστριψαν και κατευθύνθηκαν προς το νούμερο 18 της οδού Άπερ Μπέικερ, όπου εκείνος χτύπησε το κουδούνι λέγοντας: «Θα σας αφήσω εδώ, κυρία Τρεντλς. Είμαι βέβαιος ότι θα επιθυμούσατε να μείνετε μόνη για τη συζήτησή σας με τη δεσποινίδα Χολμς και τον αδελφό της».

«Ω όχι, σας παρακαλώ, μη φύγετε! Αν δεν έβρισκα τη δεσποινίδα Χολμς στο σπίτι σήμερα, σε εσάς θα ερχόμουν μετά, λόρδε μου. Τηλεγράφησα ήδη στο Στερν Χόλοου, για την περίπτωση που δεν ήσαστε στην πόλη».

Άφησε μια τρεμάμενη ανάσα και συνέχισε. «Θα ήθελα να είμαι πιο περήφανη και να μην εκλιπαρώ τη βοήθεια κανενός. Αλλά διακυβεύεται η ζωή του Ρόμπερτ και το μέλλον μας και θα νιώσω πολύ καλύτερα αν έχω τη συμβουλή σας, όπως και του Σέρλοκ Χολμς».

Τα τελευταία χρόνια ο Ίνγκραμ πάλευε με την ενδόμυχη κι ενίοτε ακατανίκητη παρόρμησή του να φανεί χρήσιμος. Αφήνοντάς την ανεξέλεγκτη, αυτή η παρόρμηση να είναι ο ιππότης με την αστραφτερή πανοπλία κάποιου άλλου ανθρώπου τον είχε οδηγήσει σε έναν

δυστυχισμένο γάμο – για να μην αναφέρουμε την εκμετάλλευση από έναν αδελφό που διαισθανόταν την αδυναμία του. Μάλιστα, μόλις πριν από λίγες ημέρες, η Χολμς του είχε επισημάνει, κοιτώντας τον βαθιά στα μάτια: *«Δεν είσαι ένα εργαλείο που πρέπει να τίθεται πάντα στην ιδιοτροπία κάποιου απερίσκεπτου και δεν χρειάζεται να αποδείξεις την αξία σου αναλαμβάνοντας να φέρεις εις πέρας κάθε αποστολή που όλοι οι άλλοι δεν τολμούν να αναλάβουν».*

Αυτός ήταν και ο λόγος που είχε προσφέρει τη βοήθειά του εν προκειμένω, αλλά δεν είχε σπεύσει να αναλάβει την ευθύνη της υπόθεσης. Ήταν όμως ευχαριστημένος που η κυρία Τρεντλς ήθελε να τη συνοδεύσει και συγκινημένος που σκόπευε να απευθυνθεί ειδικά σε αυτόν για βοήθεια.

«Αφού είναι έτσι, φυσικά και θα σας συνοδεύσω».

«Σας ευχαριστώ, λόρδε μου».

Κι ίσως επειδή είχε περάσει μεγάλο μέρος της ζωής του ως τώρα βοηθώντας εκείνους που είτε δυσανασχετούσαν με τη βοήθειά του είτε τη θεωρούσαν δεδομένη, η ευγνωμοσύνη σαν αυτή που έκανε τα μάτια της κυρίας Τρεντλς να θολώσουν πάντα τον αιφνιδίαζε. Σαν να είχαν ανθίσει τα λουλούδια προτού καν φυτέψει τους σπόρους.

Η Χολμς τους άνοιξε την πόρτα και τους οδήγησε στο σαλόνι του σπιτιού με τον αριθμό 18 της οδού Άπερ Μπέικερ.

Ο λόρδος Ίνγκραμ είχε βρεθεί στο σαλόνι αυτό αρκετές φορές και είχε συνηθίσει να το θεωρεί γραφείο της Χολμς. Όμως ο χώρος είχε επιπλωθεί με σπιτική ατμόσφαιρα, έτσι ώστε να δίνει την εντύπωση πως κάπου μέσα στο σπίτι βρισκόταν ένας άνθρωπος σε ανάρρωση.

Ο αέρας είχε μια μυρωδιά καπνού, ανάμεικτη με τη φυτική και ελαφρώς οινόπνευματώδη οσμή από βάμματα. Τα περιοδικά στο σταντ δίπλα στο τζάκι ήταν πρόσφατης κυκλοφορίας. Οι σιδερωμένες εφημερίδες στο τραπέζι είχαν παραδοθεί μόλις εκείνο το πρωί και προφανώς

κατασχέθηκαν από το σπίτι της κυρίας Γουάτσον κατά την έξοδο της Χολμς.

Το μόνο πράγμα που έλειπε ήταν η ανθοδέσμη που συνήθως κοσμούσε το περβάζι του τοξωτού παραθύρου με θέα την οδό Άπερ Μπέικερ. Αντί γι' αυτήν, υπήρχε μια δέσμη αποξηραμένων βλαστών λεβάντας μέσα σε ένα κρεμ ανθοδοχείο, που θα τραβούσε τα βλέμματα όλων όσων ήταν μέσα στο δωμάτιο αν δεν υπήρχε εκεί η Χολμς με το χριστουγεννιάτικο φόρεμά της.

Τους σέρβιρε τσάι και μοίρασε μπισκότα μελιού και κομμάτια κέικ, γενναιόδωρα γαρνιρισμένου με ζαχαρωμένα φρούτα και καλυμμένου με γλάσο. Περίμενε ένα λεπτό και ρώτησε: «Να σας προσφέρω και κάτι πιο δυνατό, κυρία Τρεντλς;».

«Ναι, σας ευχαριστώ».

Η Χολμς σηκώθηκε, πήγε στον μπουφέ και επέστρεψε με ένα ποτήρι ούισκι. Η κυρία Τρεντλς δεν δίστασε να κατεβάσει μια μεγάλη γουλιά, κάνοντας μορφασμούς καθώς κατάπινε.

Η Χολμς την άφησε μια στιγμή για να συνέλθει. «Σας έχει αναφέρει ο επιθεωρητής Τρεντλς ότι ο αδελφός μου κι εγώ δουλεύουμε μαζί;»

«Ναι, μου το έχει πει», αποκρίθηκε η κυρία Τρεντλς. Η φωνή της ακούστηκε κάπως βραχνή. «Ξέρω ότι ο κύριος Σέρλοκ Χολμς βρίσκεται πίσω από αυτή την πόρτα και ότι μας ακούει καθώς μιλάμε εδώ μέσα».

«Και μας βλέπει επίσης μέσω μιας “camera obscura”. Γι' αυτό η πόρτα του είναι κλειστή. Για να μην μπαίνει φως, έτσι ώστε να φαίνονται πιο ξεκάθαρα και έντονα τα αντεστραμμένα μας είδωλα».

Η κυρία Τρεντλς κοίταξε επίμονα την πόρτα, σαν να μπορούσε να υποβάλει στον αθέατο σοφό να κάνει το μεγαλύτερο διανοητικό επίτευγμα της ζωής του.

«Είμαστε έτοιμοι να ξεκινήσουμε όταν θα είστε έτοιμη κι εσείς, κυρία Τρεντλς», είπε η Χολμς σε πολύ απαλό τόνο.

Η κυρία Τρεντλς πήρε μια βαθιά ανάσα. Είχε φανεί πρόθυμη να απαντήσει στην προηγούμενη ερώτηση, αλλά τώρα δίσταζε. «Εγώ... δεν είμαι σίγουρη από πού να αρχίσω. Καθώς αναπολώ τα γεγονότα των τελευταίων εβδομάδων, πιάνω τον εαυτό μου να αναρωτιέται αν ο Ρόμπερτ ήταν εκεί όπου μου έλεγε ότι ήταν, κάνοντας αυτό που μου είχε πει ότι έκανε».

Το τρέμουλο στη φωνή της έδειχνε κάτι περισσότερο από τρόμο για τον σύζυγό της. Υπήρχε κι ένας φόβος μήπως *αυτή η ίδια* με τα λεγόμενά της τον ενοχοποιούσε περισσότερο.

Ο λόρδος Ίνγκραμ χρειάστηκε να υπενθυμίσει στον εαυτό του ότι στο Στερν Χόλοου πριν από λίγο καιρό τα πράγματα ήταν εξίσου άσχημα και για τον ίδιο. Παρ' όλα αυτά, ήταν προβληματισμένος.

«Ας ξεκινήσουμε με τα γνωστά γεγονότα», είπε ήρεμα η Χολμς. «Και μετά, κυρία Τρεντλς, ό,τι άλλο θέλετε να μοιραστείτε μαζί μας».

Του πέρασε από τον νου ότι, αν και είχε βρεθεί ξανά σε αυτόν τον χώρο, ήταν η πρώτη φορά που παρευρισκόταν σε συνάντηση με πελάτη, αν δεν λάμβανε υπόψη του την πρώτη του επίσκεψη με τον Τρεντλς, η οποία είχε λάβει χώρα προτού ο Σέρλοκ Χολμς αναλάβει επίσημα τον ρόλο του μοναδικού ιδιωτικού ντετέκτιβ στον κόσμο.

«Γνωστά γεγονότα», επανέλαβε σκεπτική η κυρία Τρεντλς. «Σε αυτή την περίπτωση, υποθέτω ότι πρέπει να ξεκινήσω με τον ερχομό του αρχιφύλακα ΜακΝτόναλντ στο σπίτι μου σήμερα το πρωί. Ήθελε να μου μιλήσει».

Κατά πάσα πιθανότητα δεν υπήρχε κανείς με τον οποίο ο επιθεωρητής Τρεντλς να συνεργαζόταν πιο στενά από τον αρχιφύλακα ΜακΝτόναλντ, τον συνάδελφο και μαθητευόμενό του, που είχε υπάρξει βοηθός του σε πολλές υποθέσεις.

«Πότε εμφανίστηκε ο αρχιφύλακας ΜακΝτόναλντ στο σπίτι σας;»

«Περίπου ένα τέταρτο πριν από τις δέκα».

Ο λόρδος Ίνγκραμ κοίταξε το παλιό ρολόι σε μια γωνιά του σαλονιού. Μία και είκοσι.

«Συνήθως επιστρέφετε στο σπίτι τέτοια ώρα, κυρία Τρεντλς;» ρώτησε σιγανά η Χολμς. «Απ' ό,τι κατάλαβα, αναλάβατε τη διεύθυνση της εταιρείας Κάζινς στο τέλος του καλοκαιριού».

Μια έκφραση αμηχανίας φάνηκε στο πρόσωπο της κυρίας Τρεντλς. «Συνήθως είμαι στο γραφείο εκείνη την ώρα. Αλλά κοιμήθηκα αργά την προηγούμενη νύχτα και δεν αισθανόμουν εντελώς καλά σήμερα το πρωί. Έτσι, είχα σηκωθεί από το κρεβάτι μόλις λίγη ώρα πιο πριν».

Η Χολμς της έκανε ένα νεύμα να συνεχίσει.

Η κυρία Τρεντλς ήπιε μια γουλιά ακόμη από το ουίσκι της. «Ξαφνιάστηκα και σίγουρα θορυβήθηκα αρκετά όταν άκουσα τα λόγια του αρχιφύλακα. Είχα ακούσει πολλές φορές γι' αυτόν, αφού ο σύζυγός μου απολάμβανε να μιλάει για τη δουλειά του και ο αρχιφύλακας ΜακΝτόναλντ είχε εξέχουσα θέση σε αυτή τη δουλειά. Αλλά είχαμε συναντηθεί μόνο μία φορά στο παρελθόν, όταν ο επιθεωρητής κι εγώ τον συναντήσαμε τυχαία καθώς βγαίναμε έξω και τον προσκαλέσαμε να φάμε μαζί σε ένα κοντινό εστιατόριο».

Δεν διευκρίνισε για ποιον λόγο ήταν τόσο περιορισμένη η συναναστροφή ανάμεσα στον Τρεντλς και στον έμπιστο αρχιφύλακά του εκτός Σκότλαντ Γιαρντ, αλλά ο λόρδος Ίνγκραμ ήξερε. Η κυρία Τρεντλς δεν είχε γεννηθεί στο ίδιο κοινωνικό στρώμα με τον ίδιο και τη Χολμς, αλλά η περιουσία του εκλιπόντος πατέρα της, όσο κι αν ήταν νεόπλουτος και όχι αριστοκράτης, της εξασφάλιζε μια θέση στην κοινωνία πολύ ανώτερη από εκείνη του άνδρα που είχε παντρευτεί – και κατά συνέπεια πολύ ανώτερη επίσης από εκείνη της συντριπτικής πλειονότητας των συναδέλφων του.

Είχε πάει στο σπίτι των Τρεντλς, που ήταν γαμήλιο δώρο από τον πατέρα εκείνης. Δεν ήταν τεράστιο ούτε επιδεικτικό, αλλά βρισκόταν σε μια εξαιρετική τοποθεσία και μέσα ήταν πολύ όμορφα επιπλωμένο. Ήταν μια

κατοικία που υπερέβαινε κατά πολύ τις οικονομικές δυνατότητες οποιουδήποτε απλού αστυνομικού, εκτός αν ήταν ο ίδιος ο διοικητής.

Και ακόμη και σε αυτή την περίπτωση, για να μπορέσει να αγοράσει το σπίτι, θα έπρεπε μάλλον να κάνει σκληρή οικονομία σε άλλους τομείς της ζωής του.

Δεν ήταν λοιπόν παράξενο που ο ΜακΝτόναλντ δεν είχε προσκληθεί για κυριακάτικα γεύματα ή άλλες ανάλογες περιστάσεις.

«Ο αρχιφύλακας ΜακΝτόναλντ έδειχνε σοβαρός και ταραγμένος όταν τον οδήγησαν μέσα. Η καρδιά μου άρχισε να χτυπά σαν τρελή. Τον ρώτησα αν είχε πάθει κάτι ο επιθεωρητής. Με διαβεβαίωσε ότι ήταν καλά στην υγεία του και αμέσως μετά πρόσθεσε: “Μόνο που, δυστυχώς, έχει συλληφθεί για φόνο”».

Η κυρία Τρεντλς αναρίγησε. Ο λόρδος Ίνγκραμ σηκώθηκε αμέσως, πήγε στο τζάκι και πρόσθεσε κάρβουνα στη φωτιά.

«Κοίταξα τον αρχιφύλακα ΜακΝτόναλντ. Ήμουν σίγουρη ότι έλεγε ασυναρτησίες. Κι όμως, μετά από λίγο, άκουσα τον εαυτό μου να ρωτάει: “Για ποιον φόνο;”.

»“Για τον φόνο του Τζον Λόνγκστεντ”, είπε.

»Τότε σάστισα εντελώς. “Ο Τζον Λόνγκστεντ, ο παλιός φίλος του πατέρα μου, αυτός ο Τζον Λόνγκστεντ δολοφονήθηκε;” φώναξα.

»“Δεν ξέρω αν πρόκειται γι’ αυτόν”, μου αποκρίθηκε αβέβαια ο αρχιφύλακας ΜακΝτόναλντ. “Αλλά απ’ ό,τι άκουσα εργαζόταν για την εταιρεία Κάζινς”».

Η κυρία Τρεντλς τσίμπησε τη μύτη της. Τα μάτια της ήταν μισόκλειστα. Ο λόρδος Ίνγκραμ έτριψε τους κροτάφους του.

«Αυτός ο άνθρωπος έκανε πολύ περισσότερα από το να εργάζεται για την Κάζινς», ψιθύρισε η κυρία Τρεντλς, σαν να μιλούσε στον εαυτό της. «Ο πατέρας μου παρείχε τα κεφάλαια και ήταν πολύ ικανός στη διαχείριση της επιχείρησης, αλλά ήταν πάντα η οξυδέρκεια και οι ικανότητες του Τζον

Λόνγκστεντ στη Μηχανική που μας έδιναν ανταγωνιστικό πλεονέκτημα. Επί είκοσι πέντε χρόνια ήταν φίλοι, συνάδελφοι και συνέταιροι. Η υγεία του δύστυχου του Λόνγκστεντ οδήγησε στην αποχώρησή του. Ο γιατρός του τον προειδοποίησε ότι δεν μπορούσε πλέον να εργάζεται με τον ίδιο πυρετώδη ρυθμό. Επέστρεψε στην Κάζινς μόνο ως προσωπική χάρη σε εμένα, όταν ανέλαβα τη διεύθυνση της επιχείρησης».

Το βλέμμα της κυρίας Τρεντλς έγινε πιο έντονο καθώς το έστρεψε από τη Χολμς στον λόρδο Ίνγκραμ και πάλι πίσω. «Αλλά τον είδα χθες το βράδυ, ζωντανό και υγιή στο ίδιο του το σπίτι, μόλις λίγες ώρες δηλαδή προτού ο αρχιφύλακας ΜακΝτόναλντ χτυπήσει την πόρτα μου. Και απ' ό,τι ήξερα, ο επιθεωρητής Τρεντλς δεν βρισκόταν καν στο Λονδίνο, αλλά έλειπε για δουλειά.

»Κι έτσι στεκόμουν εκεί, κοιτώντας τον αρχιφύλακα ΜακΝτόναλντ, με τις σκέψεις μου εντελώς συγκεχυμένες. Ποιος θα δολοφονούσε τον συμπαθέστατο Λόνγκστεντ; Και γιατί ο σύζυγός μου, ο οποίος είχε ορκιστεί να υπερασπίζεται τον νόμο και την τάξη, να κατηγορηθεί για τον θάνατο του Λόνγκστεντ, πόσο μάλλον να δημιουργηθούν τόσες υποψίες – και αποδείξεις– εις βάρος του ώστε να έχει ήδη συλληφθεί;

»“Μα ο επιθεωρητής μόλις και μετά βίας γνωρίζει τον Τζον Λόνγκστεντ!”, άκουσα τον εαυτό μου να φωνάζει».

Έμειναν σιωπηλοί.

Η κυρία Τρεντλς έσκυψε το κεφάλι της, σαν να προτιμούσε να απευθύνει το επόμενο μέρος της εξιστόρησής της στο τραπεζάκι του τσαγιού. «Πιθανόν να μαντέψατε, δεσποινίς Χολμς, από το γεγονός ότι ο αρχιφύλακας ΜακΝτόναλντ εμφανίστηκε στο σπίτι μου αντί για το γραφείο μου εκείνη τη συγκεκριμένη ώρα ότι δεν γνώριζε για τις ευθύνες που ανέλαβα πρόσφατα στην Κάζινς.

»Ο επιθεωρητής Τρεντλς δεν ήταν στην αρχή ιδιαίτερα ενθουσιασμένος που είχα αναλάβει τη διεύθυνση της εταιρείας. Μόνο αφού επέστρεψε

από την έρευνα στο Στερν Χόλοου, άρχισε επιτέλους να εκδηλώνει κάποιο ενδιαφέρον. Έτσι, προσκάλεσα τον Τζον Λόνγκστεντ και την ανιψιά του για δείπνο στο σπίτι μας. Στη συνέχεια ανταπέδωσαν την πρόσκληση στο σπίτι τους. Και στις δύο περιπτώσεις, ο σύζυγός μου φέρθηκε με εγκαρδιότητα και σεβασμό στον Λόνγκστεντ, ακριβώς όπως θα έπρεπε να συμπεριφέρεται κάποιος σε έναν πολύ σεβαστό οικογενειακό φίλο.

»Το δεύτερο δείπνο έλαβε χώρα μόλις πριν από δύο εβδομάδες. Και μετά ο σύζυγός μου εξέφρασε τον θαυμασμό του για τον Τζον Λόνγκστεντ και θεώρησε ότι ήταν ευτύχημα που τον είχα σύμμαχο. Απ' ό,τι γνωρίζω, έκτοτε δεν συναντήθηκαν ξανά. Και τώρα να ακούω να κατονομάζεται ως υπεύθυνος για τον θάνατο του Λόνγκστεντ;

»Εξέφρασα το σοκ και τη δυσπιστία μου στον αρχιφύλακα ΜακΝτόναλντ. Ήταν συμπονετικός, καθώς και ο ίδιος ήταν σοκαρισμένος και πίστευε ακράδαντα ότι η Σκότλαντ Γιαρντ είχε κάνει λάθος».

«Είδε τον επιθεωρητή αυτοπροσώπως σήμερα;» ρώτησε η Χολμς, ενώ ο τόνος της δεν αντανakλούσε τίποτα από τη σύγχυση και την αναστάτωση της κυρίας Τρεντλς.

«Όχι. Είπε ότι το ζήτησε, αλλά δεν του το επέτρεψαν. Και τον προειδοποίησαν να κρατήσει αυτά που του είπαν αυστηρά για τον εαυτό του, εκτός από την ενημέρωση που θα έκανε σε εμένα. Είχε όμως μαζί του ένα σημείωμα από τον επιθεωρητή. Σας το έφερα, αλλά πολύ φοβάμαι ότι δεν είναι ιδιαίτερα κατατοπιστικό».

Έβγαλε ένα φύλλο χαρτί από το τσαντάκι της και το έδωσε στη Χολμς. Εκείνη το διάβασε από την αρχή ως το τέλος. Στη συνέχεια, αφού έριξε μια ματιά στην κυρία Τρεντλς για να επιβεβαιώσει σιωπηρά ότι είχε την άδειά της, το έδωσε στον λόρδο Ίνγκραμ.

Αγαπημένη μου Άλις,

Λυπάμαι που ο αρχιφύλακας ΜακΝτόναλντ θα σου φέρει κακές

ειδήσεις. Λυπάμαι που θα σου προξενήσω τόσο μεγάλη αναστάτωση και αβεβαιότητα. Και λυπάμαι που κατά πάσα πιθανότητα τα πράγματα θα χειροτερέψουν προτού βελτιωθούν.

Θα πρέπει να βασιστώ, όπως πάντα, στο σθένος και στην αντοχή σου.

Έρχονται δύσκολες μέρες, αλλά παραμένω

ο απολύτως αφοσιωμένος σύζυγός σου,

Ρόμπερτ

Υ.Γ. Σ' αγαπώ με όλη μου την ψυχή, ακόμη και αν δεν είμαι πάντα –ή συχνά– αντάξιός σου.

Κεφάλαιο 2

Η κυρία Τρεντλς κοίταξε για λίγο το σημείωμα του συζύγου της, αφού της το επέστρεψε ο λόρδος Ίνγκραμ. «Είναι αλήθεια ότι δεν δηλώνει την αθωότητά του σε αυτό το σημείωμα, αλλά εφόσον φαίνεται να πιστεύει πως η κατάσταση τελικά θα βελτιωθεί...»

«Τότε λοιπόν θα πρέπει να λάβουμε υπόψη την επαγγελματική του γνώμη», συμπλήρωσε η Χολμς.

Η πελάτισσά της χάιδεψε την άκρη του σημειώματος. «Όταν έφυγε ο ΜακΝτόναλντ, πήγα στη Σκότλαντ Γιαρντ. Καθώς ήξερα ότι η σύλληψη δεν είχε γίνει ακόμη ευρέως γνωστή, προσποιήθηκα –πώς μου ήρθε!– ότι είμαι θαυμάστρια του Σέρλοκ Χολμς και ζήτησα να συναντηθώ με τον επιθεωρητή Τρεντλς για να μάθω περισσότερα για τον περίφημο ιδιωτικό ντετέκτιβ. Εκεί μου είπαν ότι δεν τον περίμεναν στη Σκότλαντ Γιαρντ σήμερα».

«Ωστε λοιπόν η Σκότλαντ Γιαρντ δεν θέλει να μαθευτεί ότι συνελήφθη ένας δικός της;» μουρμούρισε ο λόρδος Ίνγκραμ.

«Η Σκότλαντ Γιαρντ βρέθηκε σε πολύ αμήχανη θέση πρόσφατα, λόρδε μου, όταν σε συνέλαβε θριαμβευτικά για να αναγκαστεί στη συνέχεια να σε απελευθερώσει απολογούμενη», είπε η Χολμς. «Είναι λοιπόν κατανοητό να θέλουν να το κρατήσουν κρυφό προς το παρόν – και για όσο διάστημα θα μπορούν να το κάνουν. Αυτό, βέβαια, δεν μας βοηθάει. Το πρώτο πρόσωπο με το οποίο εγώ... θέλω να πω, ο αδελφός μου θα επιθυμούσε να μιλήσω είναι ο ίδιος ο επιθεωρητής Τρεντλς».

«Τότε λοιπόν τι θα κάνετε;» ρώτησε η κυρία Τρεντλς ενώ έσφιγγε ένα λευκό μαντίλι.

«Θα δοκιμάσουμε μια διαφορετική πορεία έρευνας», είπε ήρεμα η Χολμς. «Λόρδε μου, ακούω τον μικρό εφημεριδοπώλη να περνά από την οδό Άπερ Μπέικερ. Θα είχες την καλοσύνη να μου φέρεις μια εφημερίδα;»

Ο λόρδος Ίνγκραμ έσπευσε να κάνει αυτό που του είχε ζητήσει η Χολμς και σε δυο λεπτά επέστρεψε στο σαλόνι, με το βλέμμα του να διατρέχει ακόμη την εφημερίδα, μια απογευματινή έκδοση τυπωμένη γύρω στο μεσημέρι, λίγο μετά την παραλαβή και στοιχειοθεσία των μετεωρολογικών προβλέψεων της ημέρας. «Δεν υπάρχουν αναφορές για εντυπωσιακούς φόνους ή συλλήψεις επιθεωρητών της Σκότλαντ Γιαρντ. Επίσης, δεν βλέπω καμία αναφορά σχετικά με τον Τζον Λόνγκστεντ, την εταιρεία Κάζινς ή οτιδήποτε άλλο θα μπορούσε να έχει σχέση με τις τρέχουσες δυσκολίες που αντιμετωπίζει ο επιθεωρητής Τρεντλς».

Σήκωσε το βλέμμα του. «Σταθείτε όμως ένα λεπτό, κυρία Τρεντλς. Ποια είναι η διεύθυνση του Τζον Λόνγκστεντ στην πόλη;»

«Κολντ Στριτ, αριθμός 31».

Στο άκουσμα αυτής της απάντησης, κάτι τρεμόπαιξε στο πρόσωπο της Χολμς. Μια σχεδόν ανεπαίσθητη αλλαγή, που όμως για τη συγκεκριμένη γυναίκα ισοδυναμούσε με την πιο γνήσια έκπληξη.

Ο Ίνγκραμ ένιωσε ένα μυρμήγκιασμα στις άκρες των δαχτύλων του. «Υπάρχει αναφορά στο γειτονικό σπίτι. “Αναταραχή ξέσπασε στον αριθμό 33 της Κολντ Στριτ τις πρώτες πρωινές ώρες. Κλήθηκε η αστυνομία. Το σπίτι φαίνεται πως ήταν ακατοίκητο και το τι ακριβώς συνέβη δεν έχει γίνει ακόμη γνωστό. Ούτε γνωρίζουμε αν τα νυχτερινά συμβάντα σχετίζονταν με την αναστάτωση από τα πυροτεχνήματα στην περιοχή, στην οποία αναφερθήκαμε παραπάνω σε άλλο άρθρο”».

«Τι είδους συγκέντρωση ήταν αυτή που έγινε στο σπίτι του Λόνγκστεντ;» ρώτησε η Χολμς.

Η κυρία Τρεντλς έστριψε το μαντίλι της ανάμεσα στα δάχτυλά της.

«Ήταν ένα δείπνο, το οποίο ακολούθησε μια χοροεσπερίδα. Ένα είδος δεξίωσης προς τιμήν της δεσποινίδας Λόνγκστεντ, της ανιψιάς του».

Η λονδρέζικη σεζόν διαρκούσε από τα τέλη της άνοιξης έως το μέσο του καλοκαιριού. Δεν είχε ξεκάθαρα συγκεκριμένη ημερομηνία έναρξης, αλλά έπρεπε να τελειώσει οπωσδήποτε πριν από την πρώτη ημέρα του κυνηγιού του αγριόγαλου. Και μπορεί η σεζόν να προοριζόταν για τα δέκα χιλιάδες άτομα των ανώτερων στρωμάτων της αριστοκρατίας, αλλά ο λόρδος Ίνγκραμ είχε την εντύπωση ότι και όσοι ήταν απλώς πλούσιοι μιμούνταν τους κοινωνικά ανωτέρους τους και οριοθετούσαν το ημερολόγιο της κοινωνικής ζωής τους με τις ίδιες περίπου ημερομηνίες. Εξάλλου, ο καιρός τον Μάιο, τον Ιούνιο και τον Ιούλιο ήταν πιο ευνοϊκός για διασκεδάσεις. Αλλά μια δεξίωση για να κάνει ένα κορίτσι το ντεμπούτο του, στην πόλη, τον Δεκέμβριο... ε, καλά, δεν θα έφτανε και στο σημείο να πει ότι δεν γινόταν ποτέ, σίγουρα όμως δεν γινόταν συχνά.

Τα λόγια της κυρίας Τρεντλς έμοιαζαν να απηχούν τις σκέψεις του. «Μάλλον παράξενη εποχή για δεξίωση προς τιμήν ενός κοριτσιού που κάνει το ντεμπούτο του. Εγώ θα είχα οργανώσει έναν πρωτοχρονιάτικο χορό, αντί για έναν χορό λίγες μέρες πριν από τα Χριστούγεννα. Ο Λόνγκστεντ δεν σύστηνε την ανιψιά του σε γόνους φεουδαρχών, για τους οποίους ο ελεύθερος χρόνος είναι δείγμα ευγενικής καταγωγής, αλλά σε οικογένειες παρόμοιες με τη δική του, οι πατέρες και οι γιοι των οποίων έπρεπε οπωσδήποτε να πάνε στις επιχειρήσεις τους την επομένη, ώστε να επιβλέψουν το κλείσιμο των λογαριασμών της χρονιάς».

«Πόσο διήρκεσε η δεξίωση;» ρώτησε η Χολμς.

«Αυτό δεν το γνωρίζω. Με έπιασε πονοκέφαλος λίγο μετά τα μεσάνυχτα και στη μία η ώρα ήμουν στην άμαξά μου και απομακρυνόμουν. Έτσι όπως ήταν τα πράγματα τη στιγμή που έφυγα, δεν θα με εξέπληττε αν ο χορός συνεχιζόταν μέχρι την αυγή – η δεσποινίς Λόνγκστεντ ήταν υπέροχη και οι καλεσμένοι ενθουσιασμένοι. Αλλά όταν έφτασα στο σπίτι μου, είχε

αρχίσει να πέφτει πυκνή ομίχλη. Οπότε είναι πιθανό η συγκέντρωση να μην άργησε να διαλυθεί μετά την αναχώρησή μου».

«Αντιληφθήκατε μήπως κάτι ασυνήθιστο να συμβαίνει είτε στη δεξίωση του Τζον Λόνγκστεντ είτε στο διπλανό σπίτι;»

Η κυρία Τρεντλς χαμήλωσε το βλέμμα της στο μαντίλι της και κούνησε αρνητικά το κεφάλι της. «Όχι».

«Και να υποθέσω ότι δεν είδατε τον επιθεωρητή Τρεντλς εκείνη τη νύχτα;»

«Ακριβώς».

Ο λόρδος Ίνγκραμ κοίταξε τη Χολμς. Δεν είχε τις δικές της ικανότητες στην παρατήρηση των ανθρώπων. Αλλά δεν χρειαζόταν να έχει τόσο ανεπτυγμένες διορατικές ικανότητες για να αμφισβητήσει τις δύο τελευταίες απαντήσεις της κυρίας Τρεντλς.

Ήταν πολύ πιο δύσκολο να καταλάβει πότε η Χολμς έλεγε ψέματα, επειδή τίποτα άλλο πάνω της δεν άλλαζε καθώς μεταπηδούσε από την αλήθεια στη μυθοπλασία, ούτε ο τόνος, ούτε η στάση του σώματος, ούτε το βλέμμα ή οι εκφράσεις του προσώπου της. Ήταν σίγουρος ότι σε κάποιον βαθμό αυτό οφειλόταν στην απaráμιλλη νοητική της ικανότητα, η οποία της επέτρεπε να διέρχεται με ευκολία όλες τις εκτιμήσεις και τους υπολογισμούς που θα την έκαναν να φαίνεται ειλικρινής και που θα δυσκόλευαν ένα συνηθισμένο μυαλό. Σε κάποιον βαθμό επίσης –και μάλιστα αναρωτιόταν μέσα του σε πόσο μεγάλο βαθμό– οφειλόταν στο γεγονός ότι ήταν παντελώς ανεπηρέαστη από τις επιταγές των ηθικών δογμάτων. Όπως και στους περισσότερους ανθρώπους, πρέπει να της είχαν πει ξανά και ξανά ότι το ψέμα ήταν κάτι κακό. Σε αντίθεση με τους περισσότερους όμως, εκείνης δεν της είχε κάνει ιδιαίτερη εντύπωση και θεωρούσε την αλήθεια όχι ως μια ηθική επιλογή, αλλά ως μια επιλογή που γίνεται ανάλογα με τις καταστάσεις. Η κυρία Τρεντλς, από την άλλη, δεν διέθετε ούτε το ταλέντο της Χολμς στο να λέει ψέματα ούτε και την

ηθική της ρευστότητα και ένιωθε ολοφάνερα άβολα όταν έδινε τις δύο τελευταίες αρνητικές απαντήσεις της.

«Όπως ανέφερα ήδη, νόμιζα ότι ο σύζυγός μου έλειπε από την πόλη και ότι δεν θα επέστρεφε για κάποιο διάστημα ακόμη», συνέχισε. «Εκ των υστέρων αντιλαμβάνομαι ότι θα πρέπει να επέστρεψε στο Λονδίνο κάποια στιγμή κατά τη διάρκεια της νύχτας, αν όχι νωρίτερα. Ίσως να μπήκε στο σπίτι που βρισκόταν δίπλα από το σπίτι των Λόνγκστεντ. Αυτό δεν το γνωρίζω. Δεν μπορώ να σας πω τίποτα για τις κινήσεις του, ούτε για τους λόγους των κινήσεών του, όποιες κι αν ήταν αυτές».

Οι άνθρωποι που λένε ψέματα συχνά μιλούν πάρα πολύ. Ακούγοντας τις πρόσθετες εξηγήσεις της κυρίας Τρεντλς, ο λόρδος Ίνγκραμ πειθόταν όλο και περισσότερο ότι θα μπορούσε να τους πει κάτι σημαντικό και για τα δύο ζητήματα που την είχαν ρωτήσει, αν απλώς επέλεγε να το κάνει.

Ή αν αναγκαζόταν να το κάνει. Η Χολμς ήπια μια γουλιά από το τσάι της και δεν μίλησε.

Επικράτησε σιωπή.

Με την πάροδο των χρόνων, ο λόρδος Ίνγκραμ είχε βιώσει πολλές φορές τη σιωπή όταν βρισκόταν μαζί με τη Χολμς. Για την ακρίβεια, ήταν βέβαιος ότι η μεταξύ τους συναναστροφή αποτελούνταν από περισσότερη σιωπή παρά ομιλία.

Αυτή ήταν όμως η πρώτη φορά που την έβλεπε να χρησιμοποιεί τη σιωπή ως τεχνική ανάκρισης, δίνοντας μέσω αυτής ένα σκοπίμως μη διακριτικό μήνυμα ότι θεωρούσε τη μάρτυρα ανειλικρινή.

Η κυρία Τρεντλς μετατοπίστηκε στην καρέκλα της. Πήρε το τσάι της, που μέχρι εκείνη τη στιγμή το είχε αφήσει ανέγγιχτο, και ήπια.

Και ήπια. Και ήπια.

«Είμαι βέβαιος ότι το ότι μέχρι στιγμής ο φόνος δεν έχει αναφερθεί στις εφημερίδες είναι πολύ θετικό», είπε ο λόρδος Ίνγκραμ, σπάζοντας τη σιωπή. «Αλλά αυτή τη στιγμή χρειαζόμαστε περισσότερες πληροφορίες».

Το φλιτζάνι του τσαγιού της κυρίας Τρεντλς έτρεμε στα χέρια της. «Σας παρακαλώ, δεν ξέρω τι άλλο να σας πω».

Η Χολμς εξακολουθούσε να σιωπά, αλλά η σιωπή της δεν ήταν δηκτική ή επιτιμητική. Ο Ίνγκραμ είχε αφήσει το μεγαλύτερο μέρος της ανάκρισης σε εκείνη –ήταν δική της έρευνα άλλωστε–, αλλά η ίδια ήξερε πολύ καλά πως εκείνος δεν θα άντεχε να αφήσει την κυρία Τρεντλς να βασανίζεται νιώθοντας άβολα για πολλή ώρα. Της είχε απευθύνει μια προειδοποίηση, αυτό ήταν όλο.

«Ο Τζον Λόνγκστεντ ερχόταν στη δουλειά κάθε μέρα;» ρώτησε. «Θα είχε παρατηρηθεί η απουσία του;»

«Όχι, δεν ερχόταν στη δουλειά κάθε μέρα», είπε η κυρία Τρεντλς, αφήνοντας κάτω το φλιτζάνι του τσαγιού της. «Ήταν από την αρχή ξεκάθαρο ότι θα εργαζόταν μόνο ως σύμβουλος. Αν τον έβλεπα την Πέμπτη, μετά ίσως να μην τον ξανάβλεπα πριν από την Τρίτη της επόμενης εβδομάδας. Φρόντιζε να είναι παρών όταν είχα συνάντηση με τους διευθυντές, πράγμα για το οποίο του ήμουν εξαιρετικά ευγνώμων, καθώς γίνονταν λιγότερο απορριπτικοί απέναντί μου από σεβασμό προς αυτόν».

Γέλασε, χωρίς όμως το γέλιο της να φανερώνει πραγματική χαρά.

Ο λόρδος Ίνγκραμ ένωσε ένα κύμα τύψεων να τον κατακλύζει. Στη ζωή του συνέβαιναν μεγάλες αλλαγές τον καιρό που η κυρία Τρεντλς κληρονόμησε την εταιρεία Κάζινς. Παρ' όλα αυτά, θα μπορούσε να την είχε σκεφτεί κάπως περισσότερο, ίσως και να της είχε στείλει ένα ή δύο γράμματα, ρωτώντας την πώς τα πήγαινε στον νέο της ρόλο ως ιδιοκτήτριας μιας επιχείρησης με περίπλοκες απαιτήσεις.

Είχε χαρεί γι' αυτήν, καθώς πίστευε ότι η διεύθυνση μιας μεγάλης επιχείρησης, αν και απαιτητική, θα της ταίριαζε πολύ, με δεδομένη τόσο την ενεργητικότητά της όσο και την ευφυΐα της. Ήταν σίγουρος ότι μετά από μια αρχική περίοδο προσαρμογής θα κατόρθωνε να κρατήσει γερά

στα χέρια της τα ηνία της εταιρείας.

Όμως η θλίψη που υπέβασκε σε αυτό το γέλιο, ίσως ακόμη και ένας τόνος πλήρους απόγνωσης, του κατέστησαν ξεκάθαρο ότι η αρχική περίοδος προσαρμογής ήταν πολύ πιο δύσκολη απ' ό,τι ο ίδιος είχε υποθέσει, ότι εκείνη ακόμα δεν είχε πάρει τον έλεγχο της Κάζινς και ότι μόλις είχε χάσει τον κυριότερο σύμμαχό της. Πιθανόν μάλιστα τον μοναδικό της σύμμαχο.

«Λυπάμαι πολύ για την απώλειά σας», της είπε.

Η κυρία Τρεντλς άφησε έναν τρεμάμενο αναστεναγμό. «Εκεί που νομίζεις ότι τα πράγματα δεν μπορούν να γίνουν χειρότερα, διαπιστώνεις ξαφνικά ότι κι όμως μπορούν. Πολύ, πολύ χειρότερα».

Επικράτησε και πάλι σιωπή, μέχρι που μίλησε η Χολμς. «Βρίσκεστε εδώ, κυρία Τρεντλς, με την ελπίδα ότι ο Σέρλοκ Χολμς μπορεί να βοηθήσει να γίνουν τα πράγματα καλύτερα. Ή τουλάχιστον να αποτρέψει την περαιτέρω επιδείνωση της κατάστασης. Αλλά για να μπορέσουμε να βοηθήσουμε, θα πρέπει να γνωρίζουμε πολύ περισσότερα από όσα ξέρουμε τώρα».

Ήταν η σειρά της κυρίας Τρεντλς να σιωπήσει.

Η Χολμς την κοίταξε για αρκετή ώρα. «Πολύ καλά, κυρία Τρεντλς», είπε, ολοφάνερα αποφασισμένη να επιχειρήσει μία διαφορετική προσέγγιση. «Μπορείτε να μου δώσετε μια συνοπτική περιγραφή των κινήσεων του επιθεωρητή στη διάρκεια των εβδομήντα δύο ωρών πριν από τη δεξίωση;»

«Στη διάρκεια των εβδομήντα δύο ωρών...» επανέλαβε αργά η κυρία Τρεντλς. «Η δεξίωση ήταν χθες, Δευτέρα. Εβδομήντα δύο ώρες νωρίτερα μας πάνε στην προηγούμενη Παρασκευή. Εκείνο το απόγευμα έφυγε για μια έρευνα στο Κέντις. Και έλειπε μέχρι... μέχρι τη σύλληψή του, υποθέτω».

Όχι πολύ χρήσιμη ως συνοπτική περιγραφή των κινήσεων του

επιθεωρητή.

«Πήγε κανείς μαζί του;»

Η κυρία Τρεντλς δίστασε. «Δεν μπορώ να ξέρω. Αρχικά, είχα υποθέσει πως ο αρχιφύλακας ΜακΝτόναλντ θα τον συνόδευε. Αλλά όταν μίλησα με τον αρχιφύλακα σήμερα το πρωί, με διαβεβαίωσε ότι ο ίδιος ήταν στην πόλη όλο αυτό το διάστημα».

Η Χολμς σήκωσε ένα φρύδι, μια επιτηδευμένα υπερβολική έκφραση γι' αυτήν. «Δεν τον ρωτήσατε προτού φύγει, κυρία Τρεντλς;»

Η κυρία Τρεντλς χαμογέλασε αμήχανα. «Πολύ φοβάμαι ότι ήμουν μάλλον απορροφημένη από τη δουλειά μου».

Ο λόρδος Ίνγκραμ πίεσε τον εαυτό του να μη δείξει απορημένος. Πριν από λίγο μόλις καιρό, είχε ζηλέψει τους Τρεντλς για τον αρμονικό και γεμάτο στοργή γάμο τους, ενώ ο ίδιος υπέμενε μια θλιβερή οικογενειακή κατάσταση. Όταν τους είδε για τελευταία φορά μαζί το καλοκαίρι κι ενώ ήταν σε εξέλιξη η πρώτη μεγάλη υπόθεση της Χολμς, ήταν ακόμα αφοσιωμένοι ο ένας στον άλλον, ένα ζευγάρι που αντάλλασσε βλέμματα φροντίδας και εκτίμησης και έγερναν ο ένας πάνω στον άλλον χωρίς καν να έχουν επίγνωση της κίνησής τους αυτής.

Η ψυχρότητα που επήλθε στη φιλία ανάμεσα στον λόρδο Ίνγκραμ και στον Τρεντλς συνέπεσε περίπου με την έναρξη μιας χαστικής περιόδου στη ζωή του πρώτου. Δεν ξαναείδε τον επιθεωρητή Τρεντλς μέχρι που η Σκότλαντ Γιαρντ έστειλε έναν αστυνομικό στο Στερν Χόλοου για μια έρευνα φόνου. Τέτοιες περιστάσεις δεν προσφέρονταν για προσωπικές συζητήσεις μεταξύ του ερευνητή και του υπόπτου. Όταν η υπόθεση πλησίαζε στη λύση της, τότε που επιτέλους μπόρεσαν να μιλήσουν ξανά σαν φίλοι, τον είχε ρωτήσει για τα νέα της κυρίας Τρεντλς και είχε την ξεκάθαρη εντύπωση ότι ο επιθεωρητής Τρεντλς μιλούσε με περηφάνια για τα επιτεύγματα της συζύγου του.

Αλλά η κυρία Τρεντλς τους είχε πει μόλις τώρα ότι ο σύζυγός της δεν είχε

χέρι της, το φίλησε και της έδωσε την ίδια απάντηση που είχε δώσει και τότε: «Κάθε μέρα θα είναι η πρώτη μέρα της υπόλοιπης ζωής μας».

Αλλά αυτή τη φορά δεν θα το ξεχνούσε.

Αυτή τη φορά θα τα κατάφερνε καλύτερα.

* * *

Το πρωινό των Χριστουγέννων έφερε μαζί του μια υπέροχη έκπληξη: τη Λίβια στην πόρτα της Σάρλοτ.

Όπως της εξήγησε η ίδια η Λίβια, η μητέρα τους, έχοντας πάρει μερικές επιπλέον σταγόνες λάβδανου, κοιμόταν ακόμα. Έτσι, η ίδια το είχε εκμεταλλευτεί αυτό και έφυγε από το κατάλυμά τους μόλις ξεκλείδωσαν τις πόρτες.

Η άφιξή της χαιρετίστηκε με πανηγυρικές κραυγές από την κυρία Γουάτσον και τη δεσποινίδα Ρεντμείν. Οι τέσσερις γυναίκες κουβέντιασαν ζωηρά και καταβρόχθισαν ένα γερό πρόγευμα. Ή μάλλον τρεις από τις γυναίκες κουβέντιασαν ζωηρά και η Σάρλοτ καταβρόχθισε ένα γερό πρόγευμα.

Το κουδούνι χτύπησε ξανά. Αυτή τη φορά ήταν ο λόρδος Ίνγκραμ μαζί με τα παιδιά του και η δεσποινίς Λουσίντα ενημέρωσε περιχαρής τον κύριο Μίαρς ότι ήρθαν να αφήσουν τα δώρα τους καθώς πήγαιναν στον σιδηροδρομικό σταθμό.

Η υπόληψη της κυρίας Γουάτσον μπορεί να ήταν κάπως αμφιλεγόμενη, αλλά η δεσποινίς Ρεντμείν ήταν επισήμως ετεροθαλής αδελφή του λόρδου Ίνγκραμ. Κάποιοι θα εξακολουθούσαν να αποδοκιμάζουν την επίσκεψή του, αλλά οι περισσότεροι θα τον επαινούσαν ως άνθρωπο με τρυφερή καρδιά. Ένας πλούσιος και εντυπωσιακά ωραίος άνδρας απολάμβανε μεγάλη ελευθερία κινήσεων ως προς τον τρόπο που συμπεριφερόταν.

Αλλά ακόμη κι αυτός θα δεχόταν πυρά αν γινόταν γνωστό ότι είχε φέρει

σε επαφή τα παιδιά του και ιδίως την κόρη του με μια ξεπεσμένη γυναίκα όπως η Σάρλοτ Χολμς. Τα παιδιά την ήξεραν εξ όψεως και ήταν πολύ μικρά για να τα εμπιστευτεί κανείς να κρατήσουν μυστικά, οπότε η Σάρλοτ έφυγε από το σαλόνι προτού αυτά ανέβουν τις σκάλες.

Το ίδιο έκανε και η Λίβια, η οποία επίσης δεν ήθελε να γίνει γνωστό ότι βρισκόταν στις κυρίας Γουάτσον.

Κάθισαν για λίγο με την Μπερναντίν, τη μεγαλύτερη αδελφή τους, που δεν μπορούσε να φροντίσει τον εαυτό της και την οποία συντηρούσε πλέον η Σάρλοτ. Ύστερα πήγαν στο επίσημο σαλόνι.

Κι εκεί η Σάρλοτ περίμενε από τη Λίβια να της μιλήσει για αυτό που είχε πια καταλάβει. Και η Λίβια το έκανε, ξεκινώντας με έναν μακρόσυρτο αναστεναγμό. «Ο κύριος Μάρμπλτον έχει πέσει στα χέρια του Μοριάρτι, έτσι δεν είναι;»

Ήταν από την αρχή απλώς ζήτημα χρόνου μέχρι να καταρρεύσει η καλοπροαίρετη εξαπάτηση του κυρίου Μάρμπλτον και η Λίβια να καταλάβει από μόνη της την αλήθεια. «Φοβάμαι πως ναι».

Η Λίβια έχωσε τα χέρια της στις πτυχές της φούστας της. Έκανε κρύο στο σαλόνι, γιατί δεν είχαν ανάψει ακόμη φωτιά. «Τι μπορούμε να κάνουμε για να τον ελευθερώσουμε;»

«Δεν είμαι σίγουρη ακόμα, αλλά κάτι θα σκεφτούμε».

Η Λίβια κουνήθηκε νευρικά μπρος πίσω στην καρέκλα της. «Και αυτό θα πάρει χρόνια;»

Η Σάρλοτ πλησίασε τη Λίβια και έπιασε τα χέρια της. «Πιθανόν».

Τα χέρια της Λίβια έτρεμαν, αλλά μετά από λίγο είπε: «Είμαι έτοιμη γι' αυτό».

* * *

Ο λόρδος Ίνγκραμ ήρθε και τις βρήκε λίγα λεπτά αργότερα. Τον υποδέχτηκαν με χαρά. Η Λίβια του χάρισε μαντίλια με κεντημένο το

μονόγραμμά του κι εκείνος της έκανε δώρο ένα μελανοδοχείο γεμάτο σκούρο μπλε μελάνι. Πάνω στο μελανοδοχείο ήταν χαραγμένα τα αρχικά της.

Η Λίβια, παίρνοντας το δώρο της, αποσύρθηκε διακριτικά με την πρόφαση πως θα πήγαινε να το χρησιμοποιήσει αμέσως.

Ο λόρδος Ίνγκραμ δεν έχασε χρόνο και φίλησε αμέσως τη Σάρλοτ, η οποία το απόλαυσε με την ψυχή της. Μετά του έδωσε όχι μία αλλά δύο πλεκτές θήκες για θερμοφόρες. «Να, βλέπεις, σου είχα φτιάξει μία σχεδόν όμοια με το χριστουγεννιάτικο φόρεμά μου – ξέρω πόσο το λατρεύεις. Αλλά αφού αγόρασες μια επιπλέον θερμοφόρα, είμαι υποχρεωμένη να σου δώσω και αυτή που έφτιαξα για μένα. Δεν μοιάζει με την ωραιότερη χριστουγεννιάτικη πουτίγκα που έχεις δει ποτέ;»

Κι εκείνος γέλασε τόσο πολύ, που του ήρθαν δάκρυα στα μάτια.

«Βλέπω λοιπόν ότι δεν έχω άλλη επιλογή από το να σε σκέφτομαι όταν ακουμπάω πάνω μου τις θερμοφόρες μου».

Η Σάρλοτ ήταν όλο καμάρι. «Έτσι ακριβώς. Και τώρα πες, τι μου πήρες εσύ;»

Ο Ίνγκραμ βγήκε για μια στιγμή έξω στον διάδρομο και επέστρεψε με ένα μακρόστενο κουτί, που η Σάρλοτ αναγνώρισε αμέσως ως κουτί για φορέματα.

Ένας κύριος που δεν ήταν συγγενής της πρώτου βαθμού ή σύζυγός της δεν άρμοζε να της δωρίζει ρούχα.

Τέλεια.

Μέσα στο κουτί υπήρχε ένα... ένα...

Ξεδίπλωσε το ρούχο και το εξέτασε από όλες τις πλευρές. Δεν υπήρχε αμφιβολία. Ένα φόρεμα στενό από πάνω που άνοιγε κάτω, σε μια απόχρωση του ροζ που δεν υπήρχε πριν από την εφεύρεση των χρωμάτων ανιλίνης και μια αέρινη λευκή εσωτερική φούστα; Αυτό ήταν ένα απογευματινό φόρεμα τσαγιού, με τόση δαντέλα και σούρα, τόσες πτυχές,

τόσα βολάν που δεν είχε δει ποτέ άλλοτε σε φόρεμα. «Πώς ήξερες ότι ήθελα ένα τέτοιο;»

«Δεν το ήξερα. Αλλά θυμάσαι όταν μου έκανες πρόταση στο Στερν Χόλοου;»

Η Σάρλοτ είχε απλώσει την εσωτερική φούστα κατά μήκος της πλάτης μιας άνετης καρέκλας. Εκείνος χάιδεψε με το χέρι του το μπροστινό μέρος της. Ένωσε τα μάγουλά της να καίνε.

«Στο Στερν Χόλοου έκανα πολύ περισσότερα από το να σου κάνω πρόταση».

«Ναι, όμως προτού αποδειχτεί πως θα έκανες πολύ περισσότερα από αυτό, με προσκάλεσες να έρθω να σε επισκεφτώ στη μικρή σας αγροικία ενώ η κυρία Γουάτσον θα έπαιρνε τον απογευματινό της υπνάκο. Από τότε σκέφτομαι αυτή την πρόσκληση. Και ακόμα και ένα ξύλο απελέκητο σαν εμένα γνωρίζει ότι οι κυρίες φορούν φορέματα τσαγιού σε τέτοιες περιστάσεις».

Μα τι έκανε; Ανασήκωνε πράγματι το στρίφωμα του φορέματος και έβαζε το χέρι του από μέσα; Η ζέστη τώρα την κατέκλυσε μέχρι...

Ξερόβηξε. «Αυτό σημαίνει ότι έχεις κατά νου να υπάρξουν τέτοιες περιστάσεις στο μέλλον;»

«Φυσικά. Όταν επιστρέψω στο Λονδίνο για τη σεζόν, ως ελεύθερος άνθρωπος πια, ελπίζω να σε βλέπω με απογευματινό φόρεμα τσαγιού πολύ συχνά».

Χρειάστηκε να βάλει το χέρι της πάνω στο δικό του για να τον εμποδίσει να κάνει οτιδήποτε άλλο διόλου αξιοπρεπές και αξιοσέβαστο στο φόρεμα του τσαγιού. Τα μάτια τους συναντήθηκαν. Μια σκανταλιάρικη λάμψη φάνηκε στα δικά του.

Αλλά σιγά σιγά το βλέμμα του έγινε σοβαρό. «Πρόσεχε, Χολμς. Μπορεί να μην το φτάσαμε στα άκρα, αλλά ο Μοριάρτι πρέπει να σε θεωρεί εχθρό τώρα. Ή τουλάχιστον μία εξαιρετικά ενοχλητική αντίπαλο».